

tydelig Grad forøges. Man vil derved komme til at redde en Del Mennesker og Hjem og samtidig spare Samfundet for Udgifter paa andre Omraader.

I denne Forbindelse vil jeg nævne, at til Foranstaltninger til Bekæmpelse af Tuberkulose er der paa Finanslovsforslaget opført 1,481,994 Kr. 50 Øre, deraf til Folkesanatorier 818,996 Kr. Det glæder mig, at der gøres saa meget for at bekæmpe Tuberkulosen. Det drejer sig altsaa om 1½ Mill. Kr. til Bekæmpelse af denne Samfundssvøbe, og der er paa dette Omraade gjort et stort og dygtigt Arbejde, som maa vække Beundring. Men i Betragtning af dette store Tilskud har jeg lidt vanskeligt ved at forstaa, at der fra Statens Side ikke gøres lidt mere for at bekæmpe Alkoholismen, som er et lige saa stort, ja efter manges Mening endnu større Samfundsonde end Tuberkulosen, og det saa meget mere, som der er en vis Forbindelse mellem disse to Samfundsonder, saa at, naar Alkoholismen bekæmpes paa den virkningsfuldeste Maade, bekæmper man i Virkeligheden samtidig i nogen Grad Tuberkulosen. Det er godt, at der ydes et saa stort Tilskud til Bekæmpelse af Tuberkulosen, men der burde ydes ikke blot et Tilskud af 11,000 Kr. til Bekæmpelse af Alkoholismen, til Redningshjem og Folkesanatorier paa dette Omraade, men der burde bevilges langt større Beløb, for at man derved kunde komme disse ulykkelige Mennesker og deres Hjem til Hjælp. Staten kunde her gøre betydeligt mere, end den hidtil har gjort. Jeg haaber altsaa, at denne Bevilling vil blive opretholdt, saaledes at i det mindste de 11,000 Kr. til Redningshjem for Alkoholister blive bevilgede.

Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) omtalte forleden her i Tinget den offentlige Alderdomsunderstøttelse paa en saadan Maade, at man vanskeligt kunde opfatte det som andet end et Angreb paa den. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at han ønskede ikke at angribe de humane og sociale Love, som han omtalte, men han tilføjede siden hen i sin Tale, at disse Love havde svækket det Princip, at det normale for Mennesker er Selvforsørgelse, og det beklagede han i høj Grad. Jeg vil dertil sige, at jeg har ikke det samme Indtryk af disses Loves Virkning. For mig staar det saaledes efter det Kendskab, jeg har til Alderdomsunderstøttelseslovens Virkninger ude paa Landet, at der, hvor den administreres af et humant Sogneraad, virker den heldigt og bidrager til at skaffe fattige, gamle Mennesker en lysere Alderdom og til, at de med større Tryghed

se Fremtiden i Møde. Paa de Steder, hvor jeg er mest kendt, er der ikke noget som helst Tegn til, at Alderdomsunderstøttelsesloven har svækket Lysten til Selvhjælp, og den Alderdomsunderstøttelse, som i Almindelighed ydes, kan heller ikke i særlig Grad friste Folk i den Retning; en 200—300 Kr. om Aaret for gamle svagelige Mennesker er dog ikke noget, som i særlig Grad frister til Overdaadighed. Man maa huske paa, at selv om en Mand fylder 60 Aar, faar han ikke straks den højeste Alderdomsunderstøttelse. Selv om han til at begynde med faar nogen Understøttelse, er det nødvendigt for ham at tjene lidt selv for at leve under menneskeværdige Vilkaar. Jeg synes, man bør glæde sig over denne Lov, der bevirker, at de Mennesker, der komme ind under den, komme til at leve menneskeligt; de ere saa daarligt stillede i Forvejen, at vi ikke kunne forlange, at de skulle lægge en hel Del op til deres gamle Dage. Det ændrer mig derfor, at man i den senere Tid hører saa mange Angreb paa Alderdomsunderstøttelsesloven.

Man taler om, at Udgifterne til Alderdomsunderstøttelsen stige Aar for Aar, og det er rigtigt; det er vel ikke saa meget, fordi der kommer flere ind under Loven — det gør der maaske ogsaa —, men det er i særlig Grad, fordi Loven administreres mere, human og det finder jeg er et Fremskridt, som vi have Lov til at glæde os over. Det viser, at Kommunalbestyrelserne ere prægede af en mere menneskelig og human Tankegang end tidligere. Men det ser noget ejendommeligt ud, naar en Embedsmand, der selv har en høj Løn og Udsigt til en stor Pension, staar her i Salen og angriber Alderdomsunderstøttelsesloven, som kun kan komme fattige gamle Mennesker til gode; naar de have arbejdet, til de ere over 60 Aar gamle, have de gjort deres Indskud i Samfundets Husholdning. De have svaret deres Skat, ikke mindst gennem den indirekte Beskatning, og have saaledes, synes jeg, ydet deres store Bidrag til Samfundets Underhold, og derfor er der liden Grund til at rette Bebrejdelser mod dem, der komme ind under Lovens Bestemmelser, og bebrejde dem, at de ikke forsørge sig selv. Det er let nok for rige Mennesker at tale store Ord om Selvforsørgelse, men det er ikke saa let for fattige Mennesker, der næsten ikke have det daglige Brød, at praktisere det. Vi maa huske paa, at hvis Alderdomsunderstøttelsesloven ikke virkede, som den gør, vilde mange af dem, som støttes derigennem, komme ind under Fat-